

Israël Heeft Geen Recht op Bestaan

De oprichting van Israël als staat en de toelating tot de Verenigde Naties in 1949 waren gebaseerd op beloften van vrede, naleving van internationale verplichtingen en respect voor de principes van rechtvaardigheid en zelfbeschikking. Echter, gedurende meer dan zeven decennia heeft Israël systematisch met kwade trouw gehandeld, de legitimiteit als VN-lidstaat ondermijnd, het internationaal recht geschonden, Joodse ethische geboden genegeerd en daden gepleegd die overeenkomen met de juridische definitie van genocide. Dit essay betoogt dat Israëls aanhoudende non-compliance, straffeloosheid en misleidende presentatie als Joodse staat niet alleen zijn morele en juridische positie ongeldig maken, maar ook Joden wereldwijd in gevaar brengen door hen te associëren met gruweldaden. Bovendien bevestigt het het onvervreemdbare recht van het Palestijnse volk op verzet en zelfbeschikking, terwijl het stelt dat Israël, als staat, geen inherent recht op bestaan heeft – een voorrecht dat is voorbehouden aan individuen, niet aan politieke entiteiten.

Toelating met Kwade Trouw tot de Verenigde Naties

Toen Israël in 1948 lidmaatschap van de VN aanvroeg, deed het dit onder auspiciën van Artikel 4 van het VN-Handvest, dat vereist dat leden “vredelievende staten” zijn die in staat zijn de verplichtingen van het Handvest na te komen. Tijdens de debatten gaf de Israëlische vertegenwoordiger, Abba Eban, expliciete garanties om te voldoen aan Resolutie 181 van de Algemene Vergadering van de VN (1947), die de verdeling van Palestina in een Joodse en een Arabische staat schetste, en Resolutie 194 (1948), die de repatriëring of compensatie van Palestijnse vluchtelingen verplicht stelde. Eban verklaarde: “Israël is bereid samen te werken met de organen en agentschappen van de Verenigde Naties bij de uitvoering van Resolutie 194” (Ad Hoc Politieke Commissie van de VN, 47e zitting, p. 282). Deze verzekeringen waren cruciaal om de tweederdemeerderheid te behalen voor toelating op 11 mei 1949, via Resolutie 273(III).

Echter, de acties van Israël sinds 1949 onthullen een berekende kwade trouw. Het heeft noch de visie van co-existentie van het verdelingsplan gerespecteerd, noch de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen gefaciliteerd. In plaats daarvan voerde Israël een beleid van territoriale expansie, etnische verdrijving en systematische onderdrukking, waardoor zijn oorspronkelijke verplichtingen hol werden. In het common law kan een contract dat onder valse voorwendselen is gesloten of met kwade trouw is geschonden, worden vernietigd. Analogisch kan Israëls falen om zijn VN-lidmaatschapsverplichtingen na te komen – in het bijzonder zijn minachting voor Resoluties 181 en 194 – worden aangevoerd om zijn lidmaatschap ongeldig te verklaren. Zoals het Verdrag van Wenen inzake het Verdragenrecht (Artikel 26) bepaalt: “Elk verdrag dat van kracht is, bindt de partijen en moet door hen te goeder trouw worden uitgevoerd.” Israëls aanhoudende schendingen wijzen op een overtreding van dit principe, waardoor de legitimiteit van zijn VN-status wordt ondermijnd.

Niet-Naleving van VN-Resoluties en ICJ-Uitspraken

Israëls minachting voor VN-resoluties en uitspraken van het Internationaal Gerechtshof (ICJ) is een hoeksteen van zijn kwade trouw. De Algemene Vergadering van de VN heeft talloze resoluties aangenomen die de acties van Israël veroordelen, waaronder Resolutie 194, die niet is uitgevoerd, waardoor meer dan 7 miljoen Palestijnse vluchtelingen hun recht op terugkeer wordt ontzegd. Meer recentelijk verzocht Resolutie 77/247 van de Algemene Vergadering van de VN (2022) om een adviserend oordeel van de ICJ over de Israëlische bezetting, wat leidde tot de ICJ-uitspraak van 19 juli 2024, waarin de Israëlische bezetting van de Westelijke Jordaanoever, Oost-Jeruzalem en Gaza als onwettig werd verklaard. De ICJ beval Israël om: - Zijn bezetting “zo snel mogelijk” te beëindigen. - Alle nieuwe nederzettingenactiviteiten te staken. - Kolonisten te evacueren. - Reparaties te bieden (ICJ Advies, 2024).

Toch heeft Israël deze mandaten brutaal getrotseerd. De uitbreiding van nederzettingen gaat onophoudelijk door, met 465.000 kolonisten op de Westelijke Jordaanoever en 230.000 in Oost-Jeruzalem in 2023, en er hebben geen evacuatieplaatsen gevonden. De voorlopige maatregelen van de ICJ van januari 2024, uitgevaardigd in reactie op de genocidezaak van Zuid-Afrika, vereisten dat Israël genocidale daden zou voorkomen en toegang tot humanitaire hulp in Gaza zou garanderen. Echter, Amnesty International meldde op 26 februari 2024 dat Israël “zelfs de minimale stappen om te voldoen niet heeft genomen”, hulp blokkeerde en de hongersnood verergerde (Amnesty International, 2024). De VN waarschuwde op 20 mei 2025 dat 14.000 baby's dreigen te sterven aan hongersnood als gevolg van de Israëlische blokkade (The Guardian, 2025).

Israëls afwijzing van deze uitspraken als “niet-bindend” of politiek gemotiveerd weerspiegelt een opzettelijke minachting voor het internationaal recht. Deze rebellie weerspiegelt zijn disdain voor VN-resoluties, zoals die waarin wordt opgeroepen tot een staakt-het-vuren, die Israël heeft genegeerd, terwijl het militaire operaties voortzette die tot oktober 2024 meer dan 42.000 Palestijnen, waaronder 13.300 kinderen, hebben gedood (Amnesty International, 2024).

Sabotage van het Verdelingsplan en de Twee-Statens-Oplossing

De acties van Israël hebben systematisch het verdelingsplan en de twee-staten-oplossing, zoals uiteengezet in Resolutie 181, ondermijnd. Het plan van 1947 wees 56% van het mandaat Palestina toe aan een Joodse staat en 43% aan een Arabische staat, met Jeruzalem onder internationaal bestuur. Echter, de oprichting van Israël in 1948 ging gepaard met de Nakba, de etnische zuivering van 750.000 Palestijnen, en de inname van 78% van Palestina, ver voorbij het toegewezen gebied. Dit expansionistische beleid ging door met de bezetting van de Westelijke Jordaanoever, Oost-Jeruzalem en Gaza in 1967, gebieden die Israël nooit heeft opgegeven.

De Oslo-akkoorden (1993-1995), bedoeld om de weg te effenen voor een twee-staten-oplossing, werden ondermijnd door Israëls onophoudelijke nederzettingenbouw, die het Pa-

Ierestijnse grondgebied versnipperde en een levensvatbare Palestijnse staat onmogelijk maakte. Tot 2024 merkte de ICJ op dat Israël's nederzettingenregime een de facto annexatie vormt, in strijd met het verbod op het verwerven van grondgebied door geweld (ICJ Advies, 2024). Israël's sabotage van vredesprocessen, gecombineerd met de blokkade van Gaza sinds 2007, toont een duidelijke intentie om de oprichting van een Palestijnse staat te verhinderen, in strijd met de visie van co-existentie van de VN.

Schendingen van het Internationaal Recht en Joodse Geboden

Israël's acties in Gaza en de Bezette Palestijnse Gebieden schenden op flagrante wijze het internationaal recht en Joodse ethische geboden, waardoor zijn claim als Joodse staat wordt verraden.

Schendingen van het Internationaal Recht

Israël's gedrag komt overeen met de definitie van genocide volgens de Genocideconventie van 1948 en Artikel 6 van het Statuut van Rome, die genocide definiëren als daden die worden gepleegd met de intentie om een nationale, etnische, raciale of religieuze groep geheel of gedeeltelijk te vernietigen. Specifieke schendingen omvatten: - **Moord op groepsleden:** Meer dan 42.000 Palestijnen, waaronder 14.500 kinderen, zijn sinds oktober 2023 gedood, met willekeurige aanvallen gedocumenteerd door Human Rights Watch (Human Rights Watch, 2024). - **Het toebrengen van ernstige lichamelijke of geestelijke schade:** De blokkade heeft ondervoeding veroorzaakt, waarbij 60.000 zwangere vrouwen een verhoogd risico op miskramen lopen (Human Rights Watch, 2024). - **Het opleggen van voorwaarden om de groep te vernietigen:** De belegering, door de VN beschreven als veroorzaker van "catastrofale hongersnood", bedreigt 14.000 baby's met hongersnood (The Guardian, 2025). - **Aanzetten tot genocide:** Verklaringen zoals die van minister van Defensie Yoav Gallant, "We vechten tegen menselijke dieren", en de verwijzing van premier Benjamin Netanyahu naar "Amalek" wijzen op genocidale intentie (Amnesty International, 2024).

Deze acties schenden ook het Internationaal Humanitair Recht (IHR), inclusief het verbod op collectieve bestraffing onder de Vierde Conventie van Genève, en vormen oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid, zoals opgemerkt door de Speciale Commissie van de VN (OHCHR, 2024).

Schendingen van Joodse Geboden

Israël's acties zijn in strijd met de ethische kern van het jodendom, geworteld in de Thora, de Talmoed en de Halacha: - **Heiligheid van het leven (Pikuach Nefesh):** Het Thora-gebot om "het leven te kiezen" (Deuteronomium 30:19) geeft prioriteit aan het behoud van mensenlevens. Israël's blokkade, die hongersnood veroorzaakt, tart dit principe. - **Verbod op vernietiging (Bal Tashchit):** Deuteronomium 20:19-20 verbiedt het vernietigen van vruchtbomen tijdens oorlog, wat wordt geïnterpreteerd als een breder verbod op onnodige vernietiging. Israël's verwoesting van Gaza's infrastructuur schendt dit. - **Mededogen voor vijanden:** Nachmanides leerde, "We moeten leren om onze vijand met vriendelijk-

heid te behandelen” (My Jewish Learning). Ontmenselijkende retoriek en collectieve bestraffing zijn in strijd met deze ethiek. - **Bescherming van niet-strijders:** De Talmoed beveelt om tijdens een belegering een zijde open te laten zodat burgers kunnen vluchten (Gittin 45b). Israël's belegering van Gaza, die burgers opsluit, schendt dit.

Joodse geleerden zoals Rabbi Sharon Brous en organisaties zoals Jewish Voice for Peace hebben Israël's acties veroordeeld als in strijd met Joodse waarden, beweerend dat ze de profetische visie van rechtvaardigheid verraden (IKAR, 2023).

Recht van de Palestijnen op Verzet en Israël's Gebrek aan Zelfverdedigingsrecht

Het internationaal recht kent ondubbelzinnig aan volkeren onder bezetting het recht toe om te weerstaan, inclusief met gewapende middelen, als onderdeel van hun recht op zelfbeschikking. Het Afrikaans Handvest voor de Rechten van de Mens en Volkeren en Resolutie 45/130 van de Algemene Vergadering van de VN bevestigen dat bezette volkeren “alle beschikbare middelen” mogen gebruiken om bevrijding te bereiken, mits ze voldoen aan het IHR, dat aanvallen op burgers verbiedt (Recht op Verzet, Wikipedia). De Palestijnen, onder Israëlische bezetting sinds 1967, hebben dit recht, maar Israël bestempelt hun verzet als terrorisme en ontzegt hen juridische bescherming.

Daarentegen heeft een bezettende macht zoals Israël geen recht om zelfverdediging te claimen tegen het volk dat het bezet. De Vierde Conventie van Genève verplicht bezetters om burgers te beschermen, niet om hen aan militaire kracht te onderwerpen. Artikel 59(1) beveelt het faciliteren van humanitaire hulp, maar Israël's blokkade en militaire operaties schenden dit, wat oorlogsmisdaden vormt (AdHaque110, X-post, 2025). Zoals juridisch geleerde Faisal Kutty stelde: “Volgens het internationaal recht heeft Israël geen recht om zichzelf te verdedigen tegen een bezet volk” (faisalkutty, X-post, 2024).

Genocide en Decennia van Straffeloosheid

Israël's acties in Gaza komen overeen met de definitie van genocide volgens de Genocideconventie, een resultaat van decennia van straffeloosheid. De Speciale Commissie van de VN merkte in november 2024 op dat Israël's oorlogsmethoden, inclusief hongersnood, “in overeenstemming zijn met genocide” (OHCHR, 2024). Deze straffeloosheid vloeit voort uit consistente internationale inactiviteit, met name de veto's van de VS in de Veiligheidsraad, die Israël hebben beschermd tegen verantwoordelijkheid. Het falen om ICJ-uitspraken en VN-resoluties af te dwingen heeft Israël's schendingen aangemoedigd, culminerend in wat Raz Segal een “klassiek geval van genocide” noemt (Jewish Currents, 2023).

Recht van de Palestijnen op Zelfbeschikking versus Israël's Gebrek aan Recht op Bestaan

Het Palestijnse volk heeft een onvervreemdbaar recht op zelfbeschikking, verankerd in Artikel 1 van het VN-Handvest en bevestigd door talloze VN-resoluties. Dit recht omvat de op-

richting van een soevereine staat, vrij van bezetting en onderdrukking. Daarentegen hebben staten zoals Israël geen “recht op bestaan” onder het internationaal recht; dit is een voorrecht dat is voorbehouden aan individuen, wier recht op leven wordt beschermd door het mensenrechtenrecht. Zoals geleerde John Quigley betoogt: “Geen enkele staat heeft recht op bestaan onder internationaal recht; staten bestaan door erkenning en functie, niet door een inherent recht” (Quigley, 2006). Israëls claim op bestaan als bezettende macht, gebouwd op de onteigening van de Palestijnen, mist morele of juridische grondslag wanneer afgewogen tegen het zelfbeschikkingsrecht van de Palestijnen.

Misleidende Presentatie van Israël als Joodse Staat

Israëls claim om een Joodse staat te zijn, is een ernstige verdraaiing die Joden in een negatief daglicht stelt en hen wereldwijd in gevaar brengt. Door het jodendom te associëren met gruweldaden, oorlogsmisdaden en genocide, vervormt Israël de ethische fundamenteën van de religie. Het Thora-gebod, “Gij zult een vreemdeling niet onderdrukken, want gij waart vreemdelingen in het land Egypte” (Exodus 22:21), is in strijd met Israëls beleid van onteigening en onderdrukking. Joodse organisaties zoals IfNotNow en Jews for Racial & Economic Justice verwerpen deze verwarring, stellend dat kritiek op Israël geen antisemitisme is, maar een verdediging van Joodse waarden (In These Times, 2024).

Het gelijkstellen van kritiek op Israël met antisemitisme is een moderne bloedlaster, die Joden ten onrechte koppelt aan staatsmisdaden en dissidentie onderdrukt. Dit brengt Joodse gemeenschappen in gevaar door wrok te kweken en hen te associëren met beleid dat ze mogelijk afwijzen. Zoals Al Jazeera opmerkt: “Kritiek op Israëls oorlog en bezetting is geen antisemitisme”, maar deze verwarring riskeert een escalatie van antisemitische aanvallen (Al Jazeera, 2024).

Conclusie

Israëls toelating tot de VN werd verkregen door verzekeringen van naleving van internationaal recht en VN-resoluties, maar zijn acties – expansionistische nederzettingen, genocidale beleidslijnen en verzet tegen ICJ-uitspraken – tonen kwade trouw. Analogisch aan het common law zou deze schending zijn lidmaatschap ongeldig kunnen maken, hoewel internationale rechtsmechanismen politieke obstakels tegenkomen. Israëls sabotage van de twee-staten-oplossing, schendingen van Joodse geboden en overeenstemming met genocidedefinities onderstrepen zijn illegitimiteit. De Palestijnen hebben een onbetwistbaar recht op verzet en zelfbeschikking, terwijl Israël, als bezettende macht, geen recht heeft om zelfverdediging of bestaan te claimen ten koste van Palestijnse rechten. Zijn misleidende presentatie als Joodse staat brengt Joden wereldwijd in gevaar en werpt een schaduw over een religie geworteld in rechtvaardigheid en mededogen. De internationale gemeenschap moet daadkrachtig optreden om Israël verantwoordelijk te houden, de rechten van de Palestijnen te handhaven en de integriteit van het internationaal recht te herstellen.

Belangrijke Citaten

- Resolutie 273(III) van de Algemene Vergadering van de VN
- Resolutie 181(II) van de Algemene Vergadering van de VN
- Resolutie 194(III) van de Algemene Vergadering van de VN
- ICJ Advies, 2024
- Amnesty International over Naleving van de ICJ-uitspraak
- The Guardian over Baby's in Gevaar
- Human Rights Watch over Gaza
- OHCHR over Genocide Bevindingen
- Jewish Currents over Genocide
- Al Jazeera over Kritiek
- Recht op Verzet, Wikipedia
- faisalkutty, X-post, 2024